

הזירה לחושיך

מדרכה שנייה, ואינו מזכיר את שמואל מיקוניס, שהיה מנהיג המפלגה.

מדוע? ברור לגמרי שאישר רדי צה לנצל את השינואה שיש כיום בחוגים רבים כלפי זילנר, בעיקר בות עמדתו כלפי מלחמת-ששת הימים. מאידך הוא יודע שקשה כיום לשכנע את הציבור כי סנה-מיקוניס היו מרגלים סובייטיים, ר"ל.

וכאן מתעוררת שאלה מרכזית: **מה זה היה מעניינו של ראש שרות-הביטחון שקבוצה מסוימת במפלגה אחת רצתה לעבור למפ"לגה אחרת?**

מה זה היה מעניינו שסנה התכונן ב-חשאי לעבור ממפ"ם, שהיתה אז ציונית-קומוניסטית, למק"י, שהיתה אז קומוניסטית-בלתי-ציונית?

אישר עצמו קובע בגילוייו כי היה זה מתפקידו לשמור על "ה" ציונות והדמוקרטיה".

הדמוקרטיה היא מישטר, ויש להגן עליה בפני שחרידיקטטורה. אבל הציונות היא אידיאולוגיה, ובמדינה חופשית מותר לכל אדם להאמין בכל אידיאולוגיה העולה על רוחו. רק בבדיה-המועצות, ובמדינות דר-מות, שולחים אנשים למות או לסיביר בגלל חטאים אידיאולוגיים. רק שם יש שרותי-ביטחון שתפקידם הוא לרדוף את אויבי האידיאולוגיה הרשמית.

למעשה אומר אישר כי אימץ לעצמו את התפקיד ואת השיטות של שרות-הביטחון הסובייטי, כדי ללחום בהשפעת הסובייטים.

כמו ג'ו מקארתי ואדגאר הובר באר-צות-הברית.

האינטרנציונל הגדול של הב"י לשות הפוליטית, שנושאי-הכבוד שלו היה לאברנטי בריה המנוח.

★ ★ ★

דבריו של אישר הראל ברור בהחלט, כי לכל הפרשה אין שום קשר לעניני ריגול, שום קשר לביטחון המדינה.

מדובר כאן אך ורק על ביטחונן של מפלגות, ועל ביטחונן הפוליטי של דויד בן-גוריון וחבריה, ראשי מפלגת-העבודה דהיום.

(יש להודות לאישר על כך שהוא מזכיר לנו בפירוט שלל המנהיגים הנוכחיים של מפלגת-העבודה ידעו או על הנעשה והס-כימו לפעולתה, ושגם ראשי מפ"ם שיתפר-פעולה עם הש"ב בעניינים אלה ברנע שהם עצמם קיבלו חסינות).

כדי לבלבל את היוצרות, מגניב אישר ל-תוך הסיפור פרשה אחרת. הוא טוען כי צמרת מפ"ם עסקה אז באיסוף אינפורמציה סודית על הנעשה במערכות המדיניות וה-צבאיות של המדינה.

אומנם, אישר אינו מעז למעון לרנע כי מידע זה נאסף כדי להע"בירו לברית-המועצות, או לצבא האדום שמפ"ם, "חיבתה לו". אבל הרשם שנוצר הוא שהיו כאן ענייני ריגול.

האמת הפשוטה היא, כי מפ"ם באמת אספה אז מידע כזה. למפ"ם, כמו לנו, היה חשוב לדעת מה קורה במדינה. כמונו, היא לא האמינה להודעות-הכזב של אנשי בן-גוריון. (נזכיר רק הודעה אופיינית אחת: שמעשה-הטבח בכפר קיביה היה פעולה פרטיזנית פרטית של "קבוצת מתיישבים")

(המשך בעמוד 28)

מיקוניס זילנר, סטאלין ובריה, אלא לשיחותיו של יערי.

כלומר: שלא היתה לו שום שייכות ל-סיפורי-הריגול המרתקים של אישר, יהיה סיבם כאשר יהיה, אלא באו לשרת מגמה אחרת לגמרי: לדעת מה קורה בצמרת מפ"ם, מה תוכניותיה המפלגתיות, מה תכסיסה כלפי מפא"י.

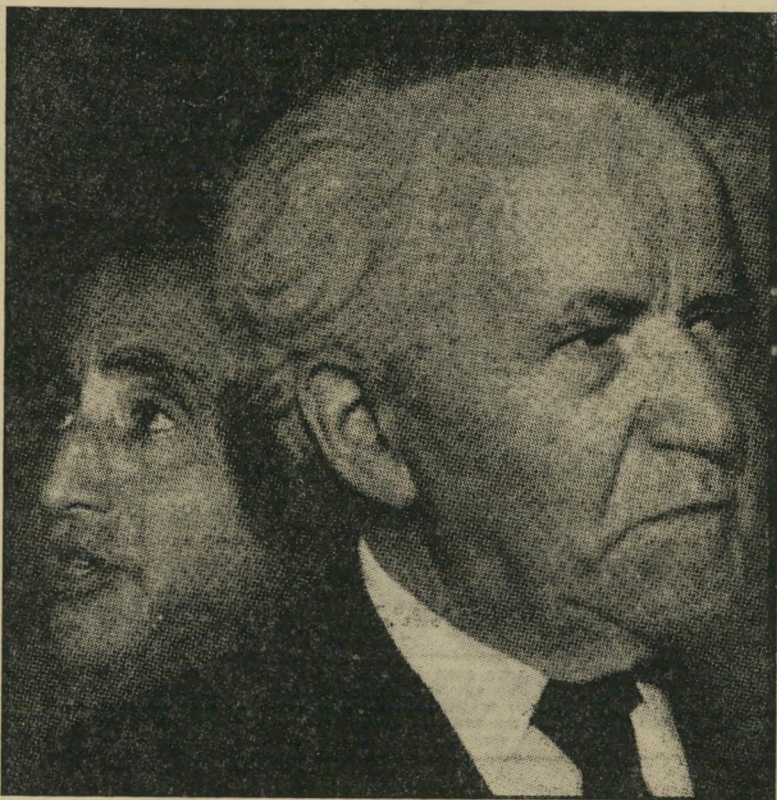
הוא היה חלק ממערכה גדולה של בילוש פוליטי-מפלגתי, שהופ" על אז עלידי בן-גוריון, כדי לרדי

ניהם. יש חוק הקובע סמכויות ברורות למש-טרה, וחוק המסדיר איכשהו את ענייני כתי-הסוהר. אך אין חוק לשרותי-הביטחון.

אישר יכול היה לפעול ללא חוק, מחוץ לחוק, מעל לחוק. כל עוד נתן לו בן-גוריון גיבוי מלא, היווה אישר הראל את החוק.

★ ★ ★

השאלה השנייה היא: לשם מה הוטמן מכשיר-ההאזנה? סביב שאלה זו הניח אישר בדבריו מסך-

הראש מאחורי ביגוי: מי האזיל החדש?

עת מה קורה בחדרי-המיטות של יריביו, שותפיו וידידיו.

שרותי-הביטחון של אישר הראל מילא תפקיד זה בצד ענייני הריגול-הנגדי. הרי-גול-הנגדי שימש לו, במידה רבה, כיסוי לפעולות של ריגול מפלגתי.

כל זה נובע בבירור מגילוייו של אישר הראל עצמו.

★ ★ ★

אישר בא ומזכיר לנו כי מפ"ם דאו דגלה באוריינסציה על ברית-המועצות והערציה את סטאלין. הוא טוען כי מפ"ם "חיבתה לצבא האדום", ומצטט את מיכרם התנחומים הנרגש ששלחה מפ"ם למוסקבה במות סטאלין.

בכך אין חידוש. כולנו זוכרים זאת.

הוא מספר כי קבוצה בתוך מפ"ם רצתה להחקר עם מק"י.

זכרים כי סנה פרש ממפ"ם וע"בר למק"י.

(אגב, מוזר שאישר נמנע בקסדות מלהוד-כיר את שמו של סנה. בדבריו על מק"י הוא מזכיר רק את מאיר וילנר, שהיה אז עסקן

עשן סמין. אך די בניתוח הגיוני של הדב-רים כדי לפזר עשן זה.

אישר אומר, בקיצור: ברית-המועצות ה-תה עוינת. מק"י קיימה קשרים עם ברית-המועצות. קבוצה בתוך מפ"ם התקשרה עם מק"י. אותה קבוצה חתרה תחת שילטונו של יערי במפ"ם. לכן היה צורך להטמין את המכשיר בשולחן-הכתיבה של יערי.

מי שקורא תמצית זו שנית, ייזיר כח עד כמה היא מוגזזת.

אותו מכשיר לא הוטמן בשולחנו של משה סנה. לא בשולחנו של יעקב ריפתין.

הוא הוטמן בשולחנו של יערי - דווקא האיש שהיה צריך להיות הקורבן של מזימת החתרנים.

זה מוזר. מה יכול היה המכשיר לקלוט? הרי סנה וריפתין לא הסתודו בחדרו של יערי דוקא, כדי לטכס שם עצה איך להשתלט על המפלגה ולהעביר את מפ"ם - חלילה - לידי מק"י.

יש להנתי שדווקא בשיחותיהם עם מאיר יערי, הם לא גילו מזימה נוראית זו.

אין, איפוא, מנוס מן המסקנה כי המכשיר לא הוטמן אצל יערי כדי להאזין לשיחות סנה וריפתין,

ש להודות לאישר הראל על כך ש-החזיר אותנו לראשית ימי החמישים.

כי רבים שכחו. רבים היו אז צעירים מדי, או רחוקים מדי, כדי לדעת. ורבים אינם רוצים לדעת. חשוב מאוד לזכור את הימים ההם. כי הם יכולים לחזור.

ואישר הראל עצמו פועל כמיטב יכולתו כדי להחזירם.

בראש הרשימה שלו מתנוסס שמו של דויד בן-גוריון, איש המסמל את העבר. אך בראשו של אישר הראל עצמו מת-גלגל שמו של מישהו אחר, שאינו שייך לעבר כלל וכלל.

ואותו מישהו, כך מקווה אישר הראל, וכך מקווים שותפיו-חבריו, יחזיר את הימים בקדם.

★ ★ ★

ילד ימים היו אלה? מה היתה דמותה של החברה, שבה יכול היה איש כמו אישר הראל לשלוט בכיפה ולהטיל את חיתתו על גדולים וטובים? היו אלה ימי פולחן-האישיות - ולא רק בברית-המועצות.

שם, בארץ הסובייטים, נערך הפולחן ל-מנהיג הגדול, "שמש כל העמים", האי-טראטג הגאוני, גדול המדענים, אלוף התי-אוריה המרכסיסטית.

(מי ידע או כי ניהל את המערכה נגד היטלר בעזרת אטלס של בית-ספר, ואת ענייני המדינה במסיבות זלילה-דשתיה שנמי-שכו יום-יום עד עלות השחר?)

כאן, בארץ, נערך הפולחן למני-היג הגדול, אדריכל המדינה, הי-בלשן הגאוני, חוקר-התנ"ך הגדול, אלוף המדעים והשפות, מצביא חילות צה"ל ואבי ביטחון ישראל.

(מי ידע או שהוא עקב אחרי ענייני הי-ביטחון בעזרת המפה בלוח-הכיס של הקרן-הקיימת? מי זוכר היום את הפרופטורים הדגולים ואת ראשי המדינה, שהמשיטו את המלה "את", כדי למות למנהיג?)

ימים ההם היה מלך ישראל, ואישר הראל מילא תפקיד מרכזי בממלכתו.

★ ★ ★

רקע זה, הבה ונבדוק את הגילויים המרעישים של אישר, שהופיעו במילים זהות בשני עיתוני-הערב.

אישר מודה שהוא ציחה להטמין את מכ-שיר-ההאזנה בשולחן-הכתיבה של מאיר יערי. מי נתן לו את ההוראה לכך?

מדבריו ברור לחלוטין: אף לא אחד. אישר הוא שהחליט.

על פי איוה חוק? לא היה קיים חוק - ואין חוק עד עצם היום הזה. מותר לכל אדם להטמין מכשיר-האזנה אצל רעהו. אישר מוסיף באופן גראנדיוזי: "אני נושא באחריות".

יפה מאוד. אמין מאוד. אבל נשאלת השאלה: אחריות בפני מי? רק אדם אחד היה אחראי על אישר - ראשי-הממשלה ושרי-הביטחון, דויד בן-גור-יון, ובמים ההם, היה בן-גוריון משוחרר בענייני ביטחון מכל אחריות כלפי מישהו.

הוא נתן די חוסשית לאישר, איש-אמונו. **כמילים אחרות: דבריו של אישר שהוא, נושא באחריות" הם מי-לים ריקות. הוא לא היה אחראי בפני שום מוסד, ושום מוסד לא יכול היה לתבוע אותו לאחריות.**

במדינת-ישראל לא היה קיים אז, ואינו קיים גם כיום, שום חוק המסדיר את הי-כויות והחובות של שרותי-הביטחון למי-